

Arrest

nr. 183 942 van 17 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 10 juni 2015 België is binnengekomen, diende op 11 juni 2015 een asielaanvraag in. Op 3 mei 2015 werden verzoekers vingerafdrukken genomen in Griekenland.

1.2. Op 22 november 2016 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 22 november 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 11/06/2015

Overdracht CGVS: 18/09/2015

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder: CGVS) op 17-10-2016 van 13u55 tot 18u24, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Kiwakana loco meester Loobuyck, was gedurende het hele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U werd geboren op 10-02-1993 in Mogadishu, Somalië. U woonde in het district Hawlwadag in Mogadishu. U bent tot de tweede graad van het middelbaar naar school geweest. U bent etnisch Hawiye, subclan Sheikhaal. U bent op 15-11-2014 gehuwd met F. M. S. U baatte een winkel uit in Mogadishu, samen met uw vader. Uw vader is overleden in mei 2015 ten gevolge van een ziekte. Midden maart 2015, 's ochtends, werd u voor de eerste keer gebeld door leden van Al-Shabaab, die u opdroegen om niets meer te verkopen aan de soldaten die in uw winkel kwamen. U verkocht die dag echter aan iedereen die uw winkel binnenkwam. Dezelfde dag, 's avonds, werd uw vader gebeld door de leden van Al-Shabaab. Ze zeiden tegen uw vader dat jullie niet gehoorzaamd hebben, dat ze een beslissing zouden nemen over jullie en dat die beslissing jullie vermoorden zou zijn. U hoorde niets meer van hen gedurende enkele dagen. Op een ochtend, nadat u gebeden had in de moskee, kwamen er twee gemaskerde mannen naar u toe. Eén ervan duwde een pistool tegen uw rug en ze lieten u een straatje ingaan. Ze zeiden dat ze van Al-Shabaab waren en dat ze u wilden doden. U vroeg waarom ze u wilden doden. Ze zeiden dat u twee opties heeft, dat u ofwel met hen zou werken, of dat ze u zouden doden. U was bang en zei dat u alles zou doen wat ze willen. Ze sloegen u en zeiden dat u zou moeten antwoorden wanneer ze u bellen. U ging terug naar jullie winkel, waar u uw vader zag. U kon uw vader niet vertellen wat er gebeurd was, ging naar de apotheek om uw wonde te laten verzorgen en u ging naar huis. Op een avond kwam een van de jongeren van uw wijk, M. S., naar uw huis. Hij vroeg u om mee naar buiten te gaan. Jullie gingen naar buiten, waar er een andere jongen, A. L., naar jullie kwam. Ze vroegen u naar het probleem dat u meegemaakt had, u vertelde dat, en M. zei dat ze lid waren van Al-Shabaab en dat hij één van de gemaskerde personen was die u hadden tegenhouden twee dagen ervoor. Ze wilden dat u zou meewerken aan de moord op uw oom. U zei dat u alles ging doen wat ze wilden en u ging terug naar huis. U vertelde aan uw vader wat er gebeurd was, waarop uw vader uw oom belde. U dook gedurende een week onder bij uw oom, die lid was van het leger. Uw oom raadde u aan om u bij het leger aan te sluiten, wat u weigerde. Na een week verliet u het huis van uw oom en ging u terug naar huis. 's Avonds, toen u uit de moskee kwam, zag u twee gemaskerde mannen uit een auto komen. Ze begonnen op u te schieten maar u kon weggrennen. U ging binnen in een huis, dat het huis bleek te zijn van één van uw klasgenoten uit de koranschool. U vertelde hem het probleem en vroeg om een boodschap over te brengen naar uw vader. Uw vader kwam naar u toe en besloot om u weg te brengen naar een vriend die taxichauffeur is. Vijf dagen later werd u opgebeld door leden van Al-Shabaab, die u zeiden dat u geluk heeft gehad en dat ze wisten waar u was. Vier dagen nadien brachten uw vader en de smokkelaar u naar de luchthaven. U heeft op 20-04-2015 in Mogadishu het vliegtuig genomen naar Nairobi, vanwaar u verder het vliegtuig heeft genomen naar Turkije. Van Istanbul, Turkije bent u met de boot naar Griekenland gegaan. U bent in Griekenland op 10-06-2016 met het vliegtuig naar België vertrokken, waar u dezelfde dag aankwam en er asiel aanvraag op 11-06-2016.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het door u geopperde asielrelaas ongeloofwaardig bevonden wordt en enkele vaagheden en tegenstrijdigheden bevat.

U verklaarde dat u opgebeld werd door leden van Al-Shabaab, die u vroegen om te stoppen met zaken te verkopen aan de soldaten [die in uw winkel langskwamen] (gehoorverslag CGVS, p. 10). Later verklaarde u dat enkele leden van Al-Shabaab uw oom en zijn soldaten wilden vermoorden en dat u hen daarbij zou moeten helpen, aangezien zij in uw winkel langskwamen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het dient opgemerkt te worden dat deze twee bevelen van Al-Shabaab tegenstrijdig zijn. Er kan immers geenszins ingezien worden waarom Al-Shabaab enerzijds zou eisen om de verkoop aan die soldaten stop te zetten, terwijl ze anderzijds juist een aanslag wilden plegen op die soldaten [in uw winkel]. De kans dat die soldaten niet meer langs zouden komen in uw winkel indien de verkoop aan hen stopt, zou immers zeker niet onbestaande zijn en zou zo diezelfde plannen van Al-Shabaab dwarsbomen.

Het feit dat Al-Shabaab, een georganiseerde terreurorganisatie, hieraan niet gedacht zou hebben, is zeer onwaarschijnlijk en onlogisch. Uw verklaringen hierover, die geenszins blijken te geven van echte

doorleefde situaties, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas.

U verklaarde dat u opgebeld werd door leden van Al-Shabaab, die u vroegen om te stoppen met zaken te verkopen aan de soldaten (gehoorverslag CGVS, p. 10). U bleef echter verkopen aan soldaten. U verklaarde dat enkele dagen later twee gemaskerde mannen u tegenhielden op straat, dat ze u bedreigden met de dood en dat u zei dat u alles zou doen wat ze wilden (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). U verklaarde verder dat M. en A., twee jongens uit uw wijk, u nog enkele dagen later hun identiteit onthulden, dat ze verklaarden leden van Al-Shabaab zijn en u vroegen om te helpen uw oom te vermoorden (gehoorverslag CGVS, p. 11). Mohamed verklaarde één van de gemaskerde mannen te zijn die u enkele dagen ervoor had tegengehouden op straat. Het dient opgemerkt te worden dat het zeer bevreemdend overkomt dat leden van Al-Shabaab u opnieuw opzoeken om uw medewerking te vragen, iets waar u al toe bereid was tijdens de eerdere ontmoeting met de gemaskerde mannen. Het feit dat deze leden van Al-Shabaab hun identiteit zouden onthullen om iets te vragen waarmee u eigenlijk al akkoord was gegaan, komt uiterst bevreemdend over, nutteloos en zelfs gevaarlijk. Deze leden van Al-Shabaab onthullen immers hun eigen identiteit en lopen zo het risico opgepakt te worden, het feit indachtig dat u hen de eerste keer niet gehoorzaamde. Bovendien kon u de info over de werkelijke identiteiten van A. en M. doorspeeld hebben aan uw oom of aan de politie. Het dient verder opgemerkt te worden dat uw inschakeling in de plannen van Al-Shabaab een algemeen en onnodig risico met zich meebrengt, een risico dat Al-Shabaab zelf gemakkelijk zou kunnen vermijden. U verklaarde zelf dat Al-Shabaab op de hoogte was wie er op bezoek kwam in de winkel: u gevraagd hoe ze [leden van Al-Shabaab] wisten dat u en uw vader niet haar hen geluisterd hadden, verklaarde u dat ze zagen dat u bleef verkopen aan iedereen die binnenkwam, elke burger of soldaat (gehoorverslag CGVS, p. 15). U verklaarde verder dat ze [leden van Al-Shabaab] u niet vonden in de winkel, toen u ondergedoken was (gehoorverslag CGVS, p. 19). Uit uw verklaringen blijkt dat Al-Shabaab zelf op de hoogte is van wie er al dan niet in uw winkel aanwezig is. Het feit dat leden van Al-Shabaab u toch inschakelden, u vroegen om hen te verwittigen wanneer uw oom, samen met andere soldaten, in de winkel aanwezig zou zijn, en aan u hun identiteit onthulden, hoewel ze zelf op de hoogte blijken te zijn van de klanten in uw winkel, brengt een extra, onnodig en onlogisch risico met zich mee. Het is immers geenszins onredelijk te verwachten dat u zou kunnen weigeren om mee te werken aan de moord op uw eigen oom, of dat u simpelweg de info waarover u beschikt zou meedelen aan uw oom of de bevoegde autoriteiten. Dat een extremistische terreurorganisatie zoals Al-Shabaab hieraan zelf niet aan gedacht zou hebben, en toch het onnodige risico neemt om u in te schakelen, lijkt uiterst onaannemelijk. Uw verklaringen, die opnieuw geenszins blijken geven van echte doorleefde situaties, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas.

U verklaarde dat M. en A., de jongeren uit uw wijk die leden van Al-Shabaab bleken te zijn, nog samen met u in de koranschool hebben gezeten (gehoorverslag CGVS, p. 11). U verklaarde later dat u binnenging in een huis, nadat u wegvluchtte voor de gemaskerde mannen die u beschoten bij de moskee (gehoorverslag CGVS, p.12). Dat huis bleek van L., één van uw klasgenoten uit de koranschool te zijn. U verklaarde dat u uw probleem aan hem vertelde. U gevraagd of u niet dacht dat dat huis van een lid van Al-Shabaab kon zijn (gehoorverslag CGVS, p. 19), verklaarde u dat u toen rende voor uw leven, dat u uw hersens niet gebruikte en dat u naar binnen ging omdat de deur open was. Los van het feit dat u zomaar het eerste het beste huis binnenging, zonder te weten van wie dit huis was, komt het uiterst bevreemdend over dat u zomaar uw problemen met Al-Shabaab vertelde aan een voormalige klasgenoot uit de koranschool, wetende dat twee voormalige klasgenoten uit de koranschool u enkele dagen ervoor hadden verteld dat ze leden van Al-Shabaab zijn. Het zou immers geenszins onredelijk zijn te verwachten dat u voorzichtig zou zijn om deze gevoelige informatie aan iemand te vertellen, zeker gegeven uw situatie en het feit dat dit ook een mogelijk lid van Al-Shabaab zou kunnen zijn. Opnieuw geven uw verklaringen geenszins blijken van echte doorleefde situaties en doen deze verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas.

U gevraagd of u eraan dacht om naar de politie te gaan, verklaarde u dat de politie zichzelf niet kan verdedigen, dat de politieman zijn basis niet zal verlaten omdat hij zelf bang is voor zijn leven en dat uw oom zelfs niet weet of hij levend terugkomt als hij buiten gaat (gehoorverslag CGVS, p. 18). Het dient opgemerkt te worden dat u de reactie van de politie voorspelt zonder effectief naar de politie gegaan te zijn. Uw verklaringen dat de politie zelf bang is, en zodoende niets zou kunnen doen, weten niet te overtuigen. Het is immers onaannemelijk dat de politie of een andere overheidsinstantie niet geïnteresseerd zou zijn in een nakende aanslag op een militair met een hoge rang [namelijk uw oom] die het presidentieel paleis bewaakt, en zodoende de Somalische president bewaakt. Dat u zomaar aanneemt dat de politie niet geïnteresseerd zou zijn in een aanslag op de bewakingseenheden van de Somalische president getuigt opnieuw geenszins van echte doorleefde ervaringen. Verder kan worden opgemerkt dat u de functie van uw oom in het leger niet kon noemen, maar dat hij enkel "de hoogste rang had van de groep waartoe hij behoorde" (gehoorverslag CGVS, P. 14). Het feit dat u dit niet kon

zeggen, hoewel de bedreiging van uw oom een kernelement blijkt te zijn in uw asielrelaas, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten in het kader van uw asielrelaas.

U verklaarde dat leden van Al-Shabaab u aanvielen nadat u een week bij uw oom ondergedoken was (gehoorverslag CGVS, p. 12). U verklaarde verder dat uw oom soms één keer per week, soms één keer per maand uw vader bezocht (gehoorverslag CGVS, p. 14). U gevraagd waarom [de leden van] Al-Shabaab u dan [na een week] plots aanvielen nadat ze hun nummer hadden gegeven en u hen niets liet weten [wetende dat uw oom soms maar één keer per maand langskwam], verklaarde u dat ze u aanvielen omdat ze het antwoord waarop ze aan het wachten waren, niet kregen (gehoorverslag CGVS, p. 19). Geconfronteerd met het feit dat uw oom soms maar één keer per maand langskwam en gevraagd waarom ze u dan niet vroegen wat het antwoord was, verklaarde u dat dat waar is, dat jullie ook niet weten wanneer uw oom komt, en dat ze [leden van Al-Shabaab] u niet vonden in de winkel en dat ze u daarom aanvielen. Het dient opgemerkt te worden dat u uw verklaringen simpelweg bijstelt naargelang de vragen die u gesteld worden, namelijk uw verklaring enerzijds dat leden van Al-Shabaab u aanvielen omdat ze geen antwoord kregen en anderzijds omdat ze u niet vonden in de winkel. De wijze waarop u uw verklaringen simpelweg bijstelt naargelang de u gestelde vragen, geeft opnieuw geenszins blijk van echte en doorleefde ervaringen, en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten in het kader van uw asielrelaas.

Verder zijn er tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) en de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor op het CGVS.

Tijdens het interview op de DVZ verklaarde u dat een kennis van u langskwam bij uw thuis om te vragen of u Al-Shabaab zou laten weten of er soldaten in uw winkel kwamen, zodat leden van Al-Shabaab een aanslag op die soldaten zouden kunnen plegen (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier). Uit het gehoor op de DVZ blijkt uw probleem met Al-Shabaab zich rond deze soldaten in uw winkel te situeren. Tijdens het gehoor op het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 11), verklaarde u dat een jongere van uw wijk, M. S., u zei dat ze een aanslag wilden plegen op uw oom en zijn soldaten. Het is zeer opmerkelijk dat u tijdens het gehoor op de DVZ geen enkele keer gewag gemaakt heeft van uw oom, hoewel uw oom toch een kernelement blijkt te zijn in uw relaas tijdens het gehoor op het CGVS. U geconfronteerd met het feit dat u uw oom helemaal niet vermeld heeft tijdens het gehoor op de DVZ (gehoorverslag CGVS, p. 20), verklaarde u dat u alles moest samenvatten en dat u niet mocht uitweiden over uw verhaal. Uw verklaring weet echter niet te overtuigen, aangezien u meermaals verklaarde dat de leden van Al-Shabaab u opzochten omdat ze uw oom zochten: u verklaarde dat dat de reden was waarom ze naar u toe kwamen, omdat hij [uw oom] uw oom is (gehoorverslag CGVS, p. 18) en u verklaarde verder dat ze een manier zochten om uw oom te doden, dat ze geen manier vonden om hem te doden, dat ze u daarom vertelden wat ze [leden van Al-Shabaab] van plan waren. U verklaarde nog dat u bij uw oom ging onderduiken (gehoorverslag CGVS, p. 12). Uit het gehoor, afgenomen tijdens het CGVS, blijkt duidelijk dat uw oom het hoofddoelwit was van de leden van Al-Shabaab. Dat u uw oom geen enkele keer vermeld heeft tijdens het interview op de DVZ, is zeer opmerkelijk en doet verder afbreuk aan de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas.

U verklaarde tijdens het interview op de DVZ dat ze [leden van Al-Shabaab] u nog belden tussen het bezoek van de kennis [M. S.] en de beschieting bij de moskee, [leden van Al-Shabaab belden u dus drie keer in totaal] (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier). Tijdens het gehoor op het CGVS heeft u helemaal niet vermeld dat u tussen deze twee gebeurtenissen nog gebeld zou zijn (gehoorverslag CGVS, p. 12). Integendeel, u gevraagd hoeveel keer leden van Al-Shabaab u gebeld hebben in totaal, verklaarde u dat ze u gebeld hebben toen u in de winkel was [de eerste keer], dat ze uw vader gebeld hebben en dat ze u gebeld hebben toen u ontsnapt was aan hen [na de beschieting bij de moskee] (gehoorverslag CGVS, p. 19), waaruit dus opnieuw blijkt dat leden van Al-Shabaab u slechts twee keer gebeld hebben. Het is niet onredelijk te verwachten dat u zich nog zou herinneren hoeveel keer u gebeld zou zijn door leden van Al-Shabaab, gegeven het feit dat u telkens bedreigd werd. U verklaarde tijdens het interview op de DVZ dat u 's ochtends werd gebeld door leden van Al-Shabaab (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u eerst dat u 's ochtends een [eerste] oproep kreeg van leden van Al-Shabaab (gehoorverslag CGVS, p. 10), maar even later verklaarde u dat het 's middags was dat u [een eerste keer] gebeld werd, rond de gebedstijd van de middag.

U verklaarde verder tijdens het interview op de DVZ dat u de ochtend na het [eerste] telefoontje werd tegengehouden op straat door twee gemaskerde mannen (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier), hoewel u tijdens het gehoor op het CGVS eerst verklaarde dat u twee dagen na het eerste telefoontje die gemaskerde mannen bent tegengekomen (gehoorverslag CGVS, p. 10), waarna u even later plots verklaarde dat er drie of vier dagen tussen zaten (gehoorverslag CGVS, p. 16). U verklaarde verder tijdens het interview op de DVZ dat leden van Al-Shabaab u de dag na de

beschieting bij de moskee belden (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier), hoewel u tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat u 5 dagen later [na de beschieting bij de moskee] een telefoon kreeg van leden van Al-Shabaab (gehoorverslag CGVS, p. 13). Deze tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas.

U gevraagd of u documenten heeft die uw asielaanvraag kunnen staven, verklaarde u dat u geen papieren heeft (gehoorverslag CGVS, p. 10). U geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ verklaarde dat u uw paspoort verloren bent tussen Turkije en Griekenland, verklaarde u dat wat u had, u gegeven werd door de smokkelaar en dat u dat verloren bent tussen Turkije en Griekenland. U gevraagd of dat uw echt paspoort was, antwoordde u ontkennend. Tijdens het interview op de DVZ verklaarde u ook dat u uw paspoort verloren bent tussen Turkije en Griekenland (zie 'Verklaring DVZ', punt 26, p. 9), maar u verklaarde echter dat u dat paspoort had sinds 2013 en dat u dat kreeg in Hawlwadag bij een overheidsinstantie. Het feit dat u enerzijds verklaarde uw paspoort in het jaar 2013 bij een overheidsinstantie gekregen te hebben, en anderzijds verklaarde dit van een smokkelaar gekregen te hebben bij uw vlucht in april 2015, is tegenstrijdig, en doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en zodoende aan de door u ingeroepen feiten in het kader van uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab.

Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de

inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan in het verzoekschrift.

- Een eerste middel luidt als volgt:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.2. De verwerende partij stelt allereerst geen geloof te hechten aan de problemen van verzoekende partij met Al Shabab..

Zij motiveert onder meer als volgt:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verwerende partij vindt het aldus vreemd dat Al Shabab enerzijds vraagt om te stoppen met verkopen aan soldaten en anderzijds de hulp vraagt van verzoekende partij om soldaten en haar oom te kunnen vermoorden. Deze twee bevelen zijn helemaal niet tegenstrijdig, zoals verwerende partij beweert. Immers de soldaten die Al Shabab viseerde waren de soldaten van de oom van verzoekende partij en de oom van verzoekende partij zelf. Er kwamen uiteraard ook andere soldaten in de winkel. Zij wilden dat verzoekende partij en haar vader geen goederen meer aan hen verkochten. Anderzijds was het natuurlijk zo dat de broer van de vader van verzoekende partij samen met zijn soldaten nu en dan in de stad was en dat de oom van verzoekende partij op bezoek kwam in de winkel om zijn broer te bezoeken en dat de soldaten die hem vergezelden in de winkel iets kochten. Het was voor de aanslag op deze soldaten dat Al Shabab de medewerking van verzoekende partij eiste. Er is aldus helemaal niets ‘onlogisch’ of ‘onwaarschijnlijk’ aan de verklaringen van verzoekende partij. Al Shabab wilde niet dat verzoekende partij en haar vader bleven verkopen aan soldaten, maar beseften ook dat zij het bezoek van de oom van verzoekende partij aan het winkeltje niet konden tegenhouden en beraamden een plan om hen op een andere manier uit te schakelen.

II.1.3 Verwerende partij stelt vervolgens het vreemd te vinden dat de leden van Al Shabab hun identiteit onthulden aan verzoekende partij en dat zij haar eigenlijk niet nodig hadden voor de uitvoering van hun plannen gezien zij op de hoogte waren wie er de winkel van verzoekende partij bezocht:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Eerstens merkt verzoekende partij op dat niet kan worden verwacht dat zij in het hoofd van Al Shabab leden kan kijken en hun beweegredenen weten en met zekerheid kunnen stellen waarom zij hun identiteit onthulden. Wel vermoedt zij dat zij dat deden als een extra drukkingsmiddel, om te tonen dat het gevaar veel dichterbij is dan verzoekende partij kon vermoeden. Immers, Al Shabab zag dat verzoekende partij en haar vader bleven verder verkopen aan soldaten, bedreigden haar in persoon en onthulden hun identiteit.

Wat betreft de motivering van verwerende partij dat Al Shabab de hulp van verzoekende partij niet nodig zou hebben om haar oom en diens soldaten uit te schakelen gezien zij lijken te weten wie wanneer het winkeltje bezoekt, merkt verzoekende partij op dat verwerende partij één en ander door elkaar haalt.

Er waren immers veel soldaten – soldaten die niets te maken hadden met de oom van verzoekende partij – die het winkeltje bezochten. Hier was het inderdaad niet moeilijk om te weten wanneer deze soldaten in de winkel kwamen en of verzoekende partij hen nog iets verkocht.

Echter, zoals verzoekende partij stelde tijdens haar gehoor, bezocht haar oom het winkeltje niet op regelmatige basis en niemand wist wanneer hij zou langs komen. Hij bleef ook telkens voor 20 à 30 minuten.

Het was voor Al Shabab dus bijzonder moeilijk om te weten wanneer de oom van verzoekende partij – die een zeer hoge functie had en bij de presidentiele garde behoorde en dus een zeer belangrijk doelwit was – exact in de winkel was. Het was juist om deze reden dat zij wilden dat verzoekende partij hen waarschuwde op het ogenblik dat haar oom in de winkel was.

Verzoekende partij heeft dat ook duidelijk aangegeven tijdens het gehoor: (CGVS, p1-14)

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 13]

En

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 14]

En (CGVS, p. 17-18)

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 17-18]

II.1.4 Vervolgens stelt verwerende partij het volgende:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek! Verzoekende partij was aan het vluchten voor haar leven, kwam een vriend van in de koranschool tegen en vertelde over haar problemen in de hoop dat hij haar zou helpen. Men kan toch niet verwachten dat verzoekende partij in dergelijke situaties alles en iedereen wantrouwt?

I.1.5. Verwerende partij vindt het eveneens vreemd dat verzoekende partij niet naar de politie is gegaan om bescherming te vragen:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verwerende partij begrijpt duidelijk niet hoe de Somalische maatschappij in elkaar zit. De politie is immers in de eerste plaats bezig met het beschermen van zichzelf. Het lot van de verzoekende partij kon hen op dat moment gestolen worden.

Dit wordt onder meer bevestigd in het UNHCR-rapport van mei 2016:

“3. Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²”

“The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan.”

Ook het CEDOCA-rapport van 6 september 2016 (stuk 12) meldt weliswaar dat er vooruitgang is geboekt bij het beschermen van burgers, doch blijft een hoop kritische kanttekeningen plaatsen bij de werking van de Somalische ordediensten (p. 33 en 47):

[citaat uit verzoekschrift, stuk 12]

EN

[citaat uit verzoekschrift, stuk 12]

In die zin is de scepsis van de verwerende partij eerder ‘bevreemdend’ te noemen.

Verwerende partij focust zich duidelijk op pietluttigheden en verliest de essentie van het asielrelaas volledig uit het oog.

Verzoekende partij heeft bijzonder uitgebreid en gedetailleerd uiteengezet wat haar is overkomen en waarom zij haar land van herkomst heeft moeten verlaten. Het is dan ook een raadsel voor verzoekende partij hoe verwerende partij haar relaas als ‘vaag en onwaarschijnlijk’ meent te kunnen afstempelen.

II.1.6. Tot slot wordt heil gezocht in het DVZ-interview dat de verzoekende partij in volle vluchtelingencrisis toen de DVZ aan het overstromen was heeft afgelegd.

Het enige wat de verzoekende partij hier misschien kan verweten worden is dat zij een slechte gave heeft om zaken samen te vatten – wat bij Somaliërs en bij uitbreiding bij Afrikanen- een vaker voorkomend cultureel verschijnsel is, waardoor de interviewer haar ambtshalve gecoupeerd heeft en zelf de vragen is beginnen stellen om alles samen te vatten.

CGVS gehoor, p. 3:

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 3]

En CGVS gehoor, p. 21:

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 21]

Verzoekende partij heeft aldus aangegeven dat zij tijdens het DVZ gehoor bijzonder kort moest houden en dat zij tijdens het CGVS gehoor voldoende tijd zou krijgen om haar relaas te doen. Het is dan ook niet ernstig van verwerende partij om haar manier van werken aan verzoekende partij toe te schrijven en daaruit de verkeerde conclusies te trekken. Er werd haar tijdens het DVZ gehoor immers geen concrete

vragen gesteld noch verduidelijkingen of details gevraagd aangaande haar asielrelaas. Om thans vermeende tegenstellingen of lacunes te verwijten aan verzoekende partij, is bijzonder onzorgvuldig. Verzoekende partij volhardt dan ook in haar verklaringen zoals uiteengezet tijdens het CGVS gehoor, waar zij uitgebreid de tijd kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten.

II.1.7. Verzoekende partij heeft uitvoerig verteld over hetgeen haar is overkomen. Er kon op geen enkel ogenblik een contradictie of inconsistentie worden vastgesteld in haar relaas.

Verwerende partij legt het volledige asielrelaas van verzoekende partij naast zich neer en focust zich op kleinigheden en vermeende inconsistenties die er niet zijn.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Verzoekende partij begrijpt aldus absoluut niet dat de verwerende partij meent haar ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken.

Dit is niet ernstig. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus.

In die zin werden de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan ook manifest geschonden!"

- Verzoeker voert een tweede middel aan als volgt:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.2.1. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 21 februari 2016.

Nochtans blijkt uit een nieuw COI rapport dd. 6 september 2016 dat de situatie in Mogadishu desastreus is. (stuk 12) Verwerende partij zwijgt in alle talen over dit nieuw rapport...

Het CEDOCA rapport geeft op de p. 23-26 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen.

Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 29-31.

Zo citeert de COI-Focus trouwens verschillende bronnen die bevestigen dat het geweld tegen burgers hoegenaamd niet verminderd is en dat Mogadishu het meeste aanvallen te verwerken krijgt. Daar komt dan nog eens bij dat voorzichtigheid geboren is aangezien er geen betrouwbare statistieken bestaan over het aantal burgerdoden.

COI Focus p. 32:

[citaat uit verzoekschrift, stuk 12]

COI Focus p. 33:

[citaat uit verzoekschrift, stuk 12]

EN

[citaat uit verzoekschrift, stuk 12]

Bovendien is het geweld tevens afhankelijk van het district waar men vandaan komt. Hawl Wadag, het district van de verzoekende partij, wordt opgesomd tussen de districten die het hardst getroffen worden door terroristisch geweld.

COI Focus p.37:

[citaat uit verzoekschrift, stuk 12]

Bovendien lijkt het aantal veiligheidsincidenten in Mogadishu gedurende de maanden (mei-augustus), voorafgaand aan de bestreden beslissing, te zijn verdubbeld.

Cf. COI Focus p. 22:

[citaat uit verzoekschrift, stuk 12]

De COI-Focus stelt verder (p. 33):

[citaat uit verzoekschrift, stuk 12]

Verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk beweren dat de huidige situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming...

II.2.2. Ook één van de afsluitende paragrafen van de COI Focus laat weinig aan de verbeelding over (p. 57):

[citaat uit verzoekschrift, stuk 12]

II.2.3. Ook in de internationale pers vallen heel wat artikels terug te vinden over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid) Hierna volgt een greep uit de veelheid aan verschenen artikels – gebeurtenissen die allemaal plaatsvonden NA het COI focus rapport dd. 19 februari 2016, waarmee verwerende partij rekening hield.

[zie punt 2.1.2., stukken 3-7 en 9-11]

II.2.4 De bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren is achterhaald en beantwoordt niet aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu.

Uit verschillende objectieve COI-rapporten blijkt dat burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab. De Somalische autoriteit heeft geen effectieve controle over Mogadishu en is niet in staat haar burgers te beschermen tegen het geweld, zoals ook reeds bleek uit het UNHCRrapport dd. 16 mei 2016: (stuk 8)

“3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.⁹”

“Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with “increasing efficiency and lethality”,²⁶ which disproportionately affects the civilian population.²⁷ During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.²⁸”

“Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties.”

“Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.³⁸ Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.³⁹ Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS “has influence” over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.⁴⁰ In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²”

“The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan.”

“10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabaab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member, and injured 80 others. Al-Shabaab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February, which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit.”

In het rapport dd. 16 mei 2016 stelt UNHCR dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en de mensen in een kwetsbare positie stelt en het non – refoulement beginsel schendt:

"20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia."

Verwerende partij rept met geen woord over deze argumenten van UNHCR in de bestreden beslissing. Dit is niet ernstig.

Ook de humanitaire situatie is er desastreus. Zelfs de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, kunnen er niet gewaarborgd worden:

"If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabaab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them."

"Furthermore, due to a breakdown in Somalia's traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders' traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰"

"2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia; where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸"

"Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces." Justice Forum and International Commission of Jurists, Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

"Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷"

II.2.5 Wat verwerende partij bovendien volledig uit het oog lijkt te verliezen, is het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Hawl Wadag) wel veilig te noemen valt, quod non (cf. II.2.1.). Hierbij mag het belang van de clans en de bescherming die ze bieden niet uit het oog verloren worden. Ook het feit dat de verzoekende partij na meer dan anderhalf jaar in België reeds behoorlijk verwesterd is, wordt nergens mee opgenomen in de beoordeling van de verwerende partij. Nochtans wordt ook dit door het CEDOCA rapport (p. 42-43) aangehaald als een bijkomend risico om het slachtoffer te worden van Al Shabaab."

2.1.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt hij volgende documenten:

- Artikel "Mogadishu beach attack: at least 20 dead as Somali forces end siege" van The Guardian van 22 januari 2016 (stuk 3)

- Artikel *"Al-Shabaab gunmen attack Mogadishu SYL hotel in Somalia and 'kill nine'"* van The Telegraph van 26 februari 2016 (stuk 4)
- Artikels *"Car Bomb Explodes Outside Restaurant in Somalia, Kills At Least 5"*, *"Somalia: Five killed in Mogadishu car bomb attack"* en *"Somalia: Mortar attack kills three civilians in Mogadishu"* van NDTV van 11 april 2016, van Garowe van 11 april 2016 en van Muslim News van 9 april 2016 (stuk 5)
- Artikel *"Somalia: Al-Shabab attacks kill four civilians in Mogadishu"* van Newsweek van 19 april 2016 (stuk 6)
- Artikel *"Al-Shabab hits Hotel Ambassador in Somalia's Mogadishu"* van Al Jazeera van 2 juni 2016 (stuk 7)
- *"UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia"* van 16 mei 2016 (stuk 8)
- Artikel *"Aanval op een hotel in Mogadishu: 15 doden"* van De Morgen van 25 juni 2016 (stuk 9)
- Artikel *"Minstens veertien doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu"* van De Morgen van 26 juli 2016 (stuk 10)
- Artikel *"At least seven dead in al-Shabaab attack on Mogadishu restaurant"* van The Telegraph van 26 augustus 2016 (stuk 11)
- COI Focus *"Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu"* van Cedoca van 6 september 2016 (stuk 12).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker gaat in het verzoekschrift opnieuw voorbij aan de tegenstrijdige bevelen van Al Shabaab. Hij weerlegt de motivering van de bestreden beslissing niet door te herhalen dat Al Shabaab verzoeker opdroeg om niet meer te verkopen aan soldaten, maar verzoeker wel opdroeg om Al Shabaab op de hoogte te brengen wanneer verzoekers oom met zijn soldaten in de winkel langskwamen en Al Shabaab een aanslag op hen wou plegen in de winkel. Verzoeker kan niet worden bijgetreden dat hij heeft verklaard dat hij niet meer aan *"andere"* soldaten mocht verkopen. Verzoeker volhardt verder in zijn verklaringen dat twee jonge mannen van Al Shabaab hun identiteit onthulden en verzoeker in persoon bedreigden. Deze verklaring doet echter geen afbreuk aan het feit dat het niet onredelijk is om te verwachten dat verzoeker deze informatie meedeelt aan zijn oom of aan de bevoegde autoriteiten. Het is bovendien niet aannemelijk dat Al Shabaab zelf hier niet aan heeft gedacht en dergelijke onnodige risico's neemt door verzoeker persoonlijk te gaan betrekken in hun plannen, terwijl verzoekers inschakeling niet noodzakelijk was. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat Al Shabaab op de hoogte was wie er al dan niet aanwezig was in de winkel, zodat het niet aannemelijk is dat Al Shabaab daarvoor de medewerking van verzoeker nodig had. Het is verder niet aannemelijk dat verzoeker geen wantrouwen zou hebben wanneer hij tijdens zijn vlucht moest onderduiken en zo maar een huis binnen ging en bij een voormalige klasgenoot uit de koranschool terecht kwam. Verzoeker was immers net op de vlucht voor twee andere voormalige klasgenoten uit de koranschool. Hij verklaart zelf dat hij niet weet wie er lid zou kunnen zijn van Al Shabaab (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 18). Met zijn verwijzing naar algemene landeninformatie maakt verzoeker nog steeds niet aannemelijk waarom hij niet naar de politie is gegaan met de informatie waarover hij beschikte. Bovendien doet zijn toelichting geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker uiterst vaag blijft over de functie die zijn oom in het leger zou hebben gehad.

In zoverre verzoeker de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen in het CGVS-interview en zijn verklaringen bij aanvang van de asielprocedure tracht te verklaren door te vermelden dat hij zijn verklaringen bij aanvang van de asielprocedure, afgelegd tijdens de 'asielcrisis', erg kort moest houden en dat hem werd meegedeeld dat hij tijdens het CGVS-interview voldoende tijd zou krijgen om zijn hele asielrelaas te doen, merkt de Raad op dat deze toelichting geen steun vindt in het administratief dossier. Uit de CGVS-vragenlijst blijkt immers dat verzoeker meermaals de kans kreeg om de voornaamste problemen die tot zijn vlucht hebben geleid te vermelden (CGVS-vragenlijst, stuk 10, p. 1-2). Verzoeker kreeg de gelegenheid om te antwoorden op de vraag wat hij vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst waarop hij enkel een vrees om gedood te worden voor Al Shabaab heeft vermeld.

Hij kreeg verder de gelegenheid om bijkomende opmerkingen te geven, waarbij hij niets heeft verteld over zijn oom. Daarna blijkt verzoeker nog te zijn bevraagd over problemen (a) met de autoriteiten, (b) met medeburgers, en (c) van algemene aard, waarop hij *"neen"* antwoordde. Tot slot wordt verzoeker de

gelegenheid geboden om nog iets toe te voegen, waarop hij dit niet nodig achtte. Het feit dat verzoeker van bij het begin van de asielpprocedure een kernelement heeft weggelaten, met name het feit dat zijn oom moest worden omgebracht in een aanslag in de winkel, alsook dat deze oom een van de voornaamste redenen was die de aanleiding was geweest voor zijn vertrek uit Somalië, is voor de Raad voldoende om geen enkel geloof te hechten aan verzoekers verklaringen hierover.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. De motivering van de bestreden beslissing is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie er volatiel blijft en de situatie complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de in het administratief opgenomen landeninformatie en door verzoeker toegevoegde actuele informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoekers verwijzingen naar stukken uit de actuele landeninformatie die betrekking hebben op het geweld waarbij ook gewone burgers om het leven kwamen en waarbij geregeld complexe aanslagen worden gepleegd, bevestigen slechts de boordeling zoals deze in bestreden beslissing werd gemaakt. "UNHCR's Position on Return to Southern and Central Somalia (update I)" van 30 mei 2016 waarnaar verzoeker verwijst is tevens opgenomen als bron in de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.*" van Cedoca van 6 september 2016, onder meer in het stuk over de beoordeling van de terugkeer (p. 41). De persartikels die verzoeker in het verzoekschrift opnam (stukken 3-7 en 9-11) berichten over aanslagen die tevens zijn opgenomen in COI Focus van 6 september 2016 (zie punt 4.1. Complexe aanslagen, p. 24-25). Het betreft bijgevolg berichtgeving over wat kan worden beschouwd als incidenten, waarvan de inslag vergelijkbaar is met de incidenten zoals die vervat in de door de Commissaris-generaal gehanteerde informatie. De persartikels en de actuele landeninformatie zijn dan ook niet van die aard om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Verzoeker verwijst naar de specifieke omstandigheden waarin hij zal terechtkomen in Mogadishu, maar laat na te verduidelijken over welke omstandigheden hij het heeft. Het is aan verzoeker om de relevante elementen aan te brengen ter beoordeling van een nood aan internationale bescherming. Waar

verzoeker algemeen wijst op zijn “*verwestering*” en de nood aan een sociaal netwerk, merkt de Raad op dat verzoeker heeft verklaard dat hij nog steeds contact heeft met zijn moeder, zijn broer en zijn zus, die in Galkayo wonen, dat zijn familie hem heeft financieel geholpen met zijn vertrek uit Somalië, en dat hij een tijd bij zijn oom in Mogadishu heeft verbleven vooraleer hij uit Somalië vertrok, zodat verzoeker er zich kan beroepen op hun steun en bescherming (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 4, 20-21).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP